

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **R.**, so sídlom S., zast.: *JUDr. R.*, advokátom so sídlom Z., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky** so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, zast.: *K., s.r.o.*, advokátska spoločnosť so sídlom K., o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. mája 2009 č. k. 2S 203/07–48, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. mája 2009 č. k. 2S 203/07–48 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :**I.****Konanie na správnom orgáne**

Rozhodnutím č. I/222/7439-43795/2007/991192-r zo dňa 30.05.2007 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Z. z. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 511/1992 Z.z.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I. č. 600/232/24983/07/Mok z 12.02.2007, ktorým bolo v zmysle § 25 ods. 1 písm. f) zák. č. 511/1992 Zb. zastavené konanie vo veci žiadosti žalobcu o vrátenie preplatku na dani z príjmov právnických osôb za rok 2000 v sume 42.224.911,- Sk.

Vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí žalovaný uviedol, že žalobca v daňovom priznaní za rok 2000 nepriznal žiadnu daňovú povinnosť (z titulu, že mu nevznikla stála prevádzkareň na území Slovenskej republiky), a vyčíslil len preplatok na dani v sume 42.224.911,- Sk. Následne dňa 29.10.2001 požiadal o jeho vrátenie.

Dňa 02.08.2006 žalobca správcovi dane podal dodatočné daňové priznanie k daniam z príjmov právnických osôb za rok 2000 s vyčíslenou daňovou povinnosťou vo výške 2.203.500,- Sk. Vo svojom dodatočnom daňovom priznaní uviedol inú výšku zabezpečenej dane ako v riadnom daňovom priznaní, a to sumu 35.762.826,- Sk.

Pôvodné rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I. o zastavení daňového konania dňa 25.09.2006 bolo žalovaným zrušené, lebo dodatočné daňové priznanie nebolo žalobcom podané na správnom tlačive. Tento vytýkaný nedostatok mal žalobca odstrániť podľa žalovaného až 06.11.2006.

Nové rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I. o zastavení daňového konania bolo vydané dňa 12.02.2007. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia pre žalovaného vyplynulo, že dôvodom pre zastavenie konania bol preplatok vzniknutý z riadneho daňového priznania, čo vyplýva zo samotnej žiadosti žalobcu ako daňového subjektu. Podaním dodatočného daňového priznania preplatok vzniknutý z riadneho daňového priznania zanikol

a teda ako dôvod konania odpadol, lebo samotný daňový subjekt tento preplatok, ako aj dôvody preplatku vzniknutého z riadneho daňového priznania neguje dodatočným daňovým priznaním.

Tým, že správca dane rozhodol o zastavení daňového konania vo veci žiadosti o vrátenie pri vrátenie preplatku na dani z príjmov právnických osôb za rok 2000 vo výške 42.224.911,- Sk, tým aj podľa žalovaného v zmysle § 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. rozhodol vo veci žiadosti o vrátenie preplatku vzniknutého z riadneho daňového priznania. Týmto rozhodnutím ďalej nebolo rozhodnuté o preplatku vzniknutého z dodatočného daňového priznania. Keďže žalobca ako daňový subjekt si v dodatočnom daňovom priznaní priznal daň a uvádza preplatok v úplnej inej výške ako uvádzal v žiadosti, je na strane daňového subjektu, aby si vrátenie tohto preplatku s prihliadnutím na § 63 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. uplatnil.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu zo dňa 14.08.2007 na Krajský súd v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup daňových orgánov pred jeho vydaním v rozsahu dôvodov žaloby a dospel k záveru, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd vo svojom odôvodnení najmä zdôraznil, že zo žiadneho z ustanovení zákona o správe daní nemožno vyvodit', že by samotné priznanie k dani bolo tým právnym dôvodom, ktorý môže odpadnúť podaním neskoršieho (dodatočného) daňového priznania za to isté zdaňovacie obdobie s inou sumou daňového preplatku a založiť tak dôvod pre úplné zastavenie konania o vrátenie preplatku. Uvedený zákon podľa krajského súdu nerozlišuje medzi konaním o vrátenie preplatku z riadneho daňového priznania a konaním o vrátenie preplatku z dodatočného daňového priznania, pričom počas tohto konania sa môžu tvrdenia daňového subjektu, ako aj zistenia správcu dane, meniť. Preto, pokiaľ sa zmení výška pôvodne vyčísleného daňového preplatku na podklade dodatočného daňového priznania, musí

správca dane takúto zmenu reflektovať a rozhodnúť o žiadosti o vrátenie preplatku podľa aktuálnych podkladov.

III.

Odvolanie žalovaného

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 03.06.2009 (č. l. 53) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný poukázal na to, že

- súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.).

Podľa žalovaného sa v odôvodnení rozsudku nachádzajú viaceré nezrovnalosti, resp. rozporné tvrdenia.

S odvolaním sa na ustanovenie § 1a písm. d), § 30, § 38 ods. 1, § 39 ods. 1 a 2 a § 25 ods. 1 písm. f) zák. č. 511/1992 Zb. vyslovil žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu názor, že nakoľko pre vyrubovacie konanie sa použije opravné priznanie alebo hlásenie a na predchádzajúce priznanie alebo hlásenie sa neprihliada, potom aj vzhľadom na obsahovú zhodnosť opravného priznania dodatočného priznania by sa podľa žalobcu mali analogicky právne následky spojené s podaním opravného priznania spájať aj s podaním dodatočného daňového priznania a teda by sa daňové konanie začaté na základe podaného daňového priznania malo po doručení dodatočného daňového priznania zastaviť z dôvodu, že odpadol dôvod konania vo veci vrátenia preplatku.

Záverom žalobca konajúcemu odvolaciemu súdu navrhol, aby postupom podľa ustanovenia § 220 O.s.p. prvostupňové rozhodnutie zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pre prípad úspechu si žalobca uplatňoval trovy konania.

Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 14.09.2009 (č. l. 61) vyplýva, že nesúhlasí s odvolaním žalovaného, lebo z jeho obsahu najmä nevyplýva jednoznačne, čoho sa vlastne žalovaný domáha, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 205 ods. 1 O.s.p..

Ďalej žalobca vo svojom vyjadrení vyslovil nesúhlas, že podanie dodatočného daňového priznania žalobcom predstavuje dôvod na zastavenie konania o vrátenie daňového preplatku žalobcu.

Takisto sa žalobca vyjadril ku skutočnosti, že žalovaný pri vyčísľovaní nákladov právneho zastúpenia vychádzal z hodnoty veci resp. práva vo výške 1.401.610,30 EUR.

Záverom žalobca požadoval potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj priznanie náhrady trov konania, ktoré však neboli pripojené vo vyčíslenej hodnote.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí

iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd vo svojom odôvodnení vychádzal zo základného právneho názoru, že zákon nerozlišuje medzi konaním o vrátenie preplatku z riadneho daňového priznania a konaním o vrátenie preplatku z dodatočného daňového priznania. S týmto právnym názorom sa Najvyšší súd stotožňuje. Žalovaný vo svojom odvolaní argumentoval obsahom ustanovení § 1a písm. d), § 30, § 38 ods. 1, § 39 ods. 1 a 2 a § 25 ods. 1 písm. f) zák. č. 511/1992 Zb. Pri aplikácii týchto ustanovení vyslovil žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu názor, že s podaním dodatočného daňového priznania by sa daňové konanie začaté na základe podaného daňového priznania malo po doručení dodatočného daňového priznania zastaviť z dôvodu, že odpadol dôvod konania vo veci vrátenia preplatku.

Uvedená konštrukcia však nemá právnu oporu v hore uvedených ustanoveniach. Naopak správne vyslovil krajský súd, že pokiaľ bolo konanie o vrátenie preplatku na dani za určité zdaňovacie obdobie začaté podaním žiadosti daňového subjektu, je správca dane povinný preskúmať uvedenú žiadosť, jej dôvodnosť posúdiť a meritórne o nej rozhodnúť. Zákon nezakazuje, aby sa údaje potrebné na vrátenie daňového preplatku počas tohto konania správne oznámili, spresňovali alebo iným spôsobom menili a aby sa daňovému subjektu vrátila aj suma preplatku v inej výmery, akú pôvodne požadoval.

Takáto situácia je v zmysle § 63 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. celkom logicky očakávateľná, lebo aj správca dane môže využiť svoje dispozičné oprávnenie na prednostnú úhradu iného daňového nedoplatku. Preto, ak vo vzťahu k výške pôvodne požadovaného vyčísleného daňového preplatku nastane zo strany daňového subjektu zmena, musí správca dane takúto zmenu reflektovať a rozhodnúť o žiadosti o vrátenie preplatku podľa aktuálnych podkladov. V žiadnom prípade však správca dane nemôže na túto situáciu aplikovať ustanovenie § 25 ods. 1 písm. f) zák. č. 511/1992 Zb. s odôvodnením, že odpadol dôvod konania, lebo dôvodom konania je žiadosť o vrátenie daňového preplatku.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalovaného a stanoviska žalobcu Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Nakoľko právny zástupca úspešného žalobcu si svoje právo v zákonnej 3 - dňovej lehote neuplatnil a zo spisu Najvyššiemu súdu nie sú zrejme žiadne výdavky žalobcu, nebola mu priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaoberať sa s preplatkom na dani je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné

v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávajúceho nariadenia.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 14. septembra 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová